

Děsivá tajemství dětství
a zlo páchané příšerami mezi námi.

Jennifer McMAHON

AUTORKA BESTSELLERU *ZIMNÍ LIDÉ*

duchařský
horor

KLUB MONSTER

KLUB
MONSTER

Copyright © 2022 by Jennifer McMahon

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © František Jahnátek, 2023

Cover © Martin Kopecký, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3430-6 (pdf)

Jennifer
McMAHON

KLUB MONSTER

přeložil František Jahnátek

*Všem monstrům mého dětství,
skutečným i vybájeným*

Já, opuštěný ubožák, jsem zrůda, kterou je třeba odhá-
nět, kopat a bít! Ještě dnes se mi bouří krev při vzpo-
mínce na tuto nespravedlnost.

Mary Shelley, *Frankenstein*

Monstrum

15. srpna 2019

Její vůně mě okamžitě přenáší do minulosti, do doby, než jsem poznala pravdu.

Aroma té dívky je opojné. Vnímám jeho nasládllost s jemně nakyslým a pronikavým odstínem, podobným tomu, který ucítíte, když si položíte na jazyk minci.

V té vůni rozpoznávám šťávu z vymačkaných hroznů, kterou dnes odpoledne vypila, tabák z cigaret tajně poschovávaných v kapsách a slabý nádech vodky z minulé noci (tu ukradla svému otci z jeho tajné láhve ukryté v přístřešku pro člun – viděla jsem, jak tam oba tajně chodí, aby si z ní přihnuli).

Cítím z ní nebezpečí a život.

Líbí se mi její chůze – při každém kroku nadskočí, jako by měla pérka na chodidlech; nadskočit o trochu víc a dotkne se měsíce.

Měsíc.

Nedívej se na ten měsíc, je v úplňku, nafouknutý, velký a zářivý.

To je jiné monstrum. Já nejsem vlkodlak.

I když jednou jsem se o to pokusila.

Krátce poté, co jsme se sestrou zhlédly *Vlkodlaka*, jsme narazily na knihu s proměňovacím zaklínadlem.

„Podle mě bychom to měly vyzkoušet,“ řekla moje sestra.

„Ani náhodou,“ odpověděla jsem.

„Copak nechceš zjistit, jaké to je, když se proměníš?“ zeptala se mě.

O půlnoci jsme se vykradly do lesa, o úplňku vyslovily zaklínadlo, řízly se do palce, vypily lektvar, zapálily svíčku a... měla pravdu – bylo to neuvěřitelně vzrušující, když jsme si představily, jak moc jsme změnilly svoji lidskou podobu. Nahé jsme běžaly po lese a vyly. Jedly jsme kapradí a předstíraly, že je to oměj.

Myslely jsme si, že jsme se skutečně staly vlkodlaky, a ne jako Lon Chaney v paruce, s gumovým čenichem a nechutnými jačimi žíněmi přilepenými na obličej (to jsme si také přečetly v nějaké knize – „chudáci jaci“, chichotaly jsme se a smály se tomu, jak strašně něco takového muselo páchnout). Když se tu noc nic nestalo, pocítily jsme zklamání. Žádná srst ani tesáky nám nenarostly a šílenství nás při pohledu na měsíc také nepostihlo. Vrátily jsme se domů a přísahaly, že o tom nikdy nikomu neřekneme. Pak jsme si oblékly pyžamo a vklouzly do postelí jako obyčejné holky.

„Uhádneš, kdo jsem?“ ptám se té dívky. Nechtěla jsem se jí tak ptát, ale ta slova mi vylétla jako jiskry od ohně.

„Co?“ řekne a podívá se na mě takovým divným pohledem. „Nevím. Duch? Někdo, kdo měl kdysi lidskou fazonu?“ Přesně takhle to řekne. Fazona. Zní mi to jako fazole. Jako bychom všichni byli pečené fazole v hrnci. Nebo spíš ty barevné, želé fazolky s různými chutěmi.

Já bych byla černá lékořicová. Ty zpravidla zůstávají na dně pytlíku, protože jejich chuť snese jen málokdo.

Přenáším váhu z jedné nohy na druhou, až mi kostým zacinká a zachřestí. Vlasý z rozcuchané paruky mi přitom spadnou do očí.

Tolik v tu chvíli tuhle dívku miluji. A všechno, co k ní patří. Všechno to, co sama nikdy mít nebudu. Všechno to, co jsem nikdy neměla.

Nejvíc ale miluji vědomí, že vím, co přijde: vím, že ji změním, jako jsem změnila tolik jiných předtím.

Tuhle dívku *zachráním*.

„Tak kdy se mi splní moje přání?“ zeptá se.

„Už brzy,“ usměju se.

Jsem dárkyně přání.

Divotvůrce.

Dám jí, po čem nejvíc touží, i když svým touhám vůbec nerozumím.

Nemůžu se dočkat, až jí to ukážu.

„Tak chceš si něco zahrát?“ ptá se.

„Ano,“ odpovím, ale v mysli ta slova vykřiknu: *Ano, ano, strašně moc!* Tuhle otázku mám nejraději. Hry znám a hraju je dobře.

„Vadí nevádí?“ navrhuje.

„Klidně, ale musím tě varovat. Poznám, jestli zalžeš.“

Pokrčí rameny a zatahá se za lalůček pravého ucha, který zdobí tři náušnice. Pak se na mě podívá přimhouřenýma očima zpod nánosů černého make-upu v gotickém stylu; hodná holka, která by tak moc ráda vypadala jako zlobivá. „Ne, zahrajeme si na honěnou,“ řekne. Překvapí mě to. Přijde mi na takové hry už trochu stará. „Doma už na mě nemůžeš a máš babu,“ vyhrkne a rozběhne se hned, co mě plácne přes ruku tak, že to až zabolí.

Zasměju se. Nemůžu si pomoci. To ty nervy. A vzrušení. Ani náhodou mi tahle holka na vyzábělých nožkách a s prokouřenými plícemi neunikne.

Jsem silná a rychlá. Celý život se připravuju na tyhle chvíle.

Běžím, běžím a běžím. Honím tu hezkou holku v černé mikině s kapucí, z které vyklouzl pramen blondatých vlasů obarvených na konci do zářivě fialové a vlaje za ní jako vlajka neznámého státu. Dívka s tolika možnostmi před sebou, o nichž nemá ani zdání. Utíká, ječí a určitě si myslí, že se

dostane do bezpečí svého domova, do malé chaty plné zářivého světla, která se právě objevila mezi stromy (zářivé světlo pochází z tiše předoucího generátoru, protože sem žádná elektřina jinak nevede). Myslí si, že to zvládne a vrátí se ke svým rodičům (které nesnáší) a do svojí vyhřáté postele s flanelovým povlečením, ke svému starému psovi Dustymu, který zavrčí pokaždé, když mě ucítí – dobře ví, co jsem zač.

Do vlasů jsem si zapletla traviny a na sobě mám šaty z kostí, větví, rákosu, starých vlasců a udic. Při běhu rachotím a chrastím jako zvonkohra ve větru. Jsem cítit jezerem, hnilobou a vyhozenými navlhlými věcmi.

Můžu tu dívku snadno dohonit. Dám jí ale náskok. Nepochám ji, aby si myslela, že se klidně může vrátit ke svému starému životu. Sleduji její siluetu, jak poskakuje mezi stromy, jako by letěla a vznášela se nad zemí.

A zase jsem dítětem. Honím svoji sestru a předstírám, že jsem monstrum z nějakého filmu (jsem Vlkodlak, Dracula, Fantom té zkurvené opery). Ale nikdy nejsem dost rychlá na to, abych ji dohonila.

Jenže tuhle dívku teď chytím.

Teď jsem skutečné monstrum. Nic nepředstírám.

Tuhle holku chytím, protože sestru se mi nikdy chytit nepodařilo.

Ano, čtyřicet let uběhlo a pořád je to ona, koho honím.

Via

8. května 1978

Tak v tomhle domě straší, pomyslela si Via, když utíkala přes obrovskou plochu zeleného trávníku k budově. Copak by tomu mohlo být jinak? Kdyby přimhouřila oči, mohlo by to být nějaké staré panské sídlo nebo hrad. Jak z nějakého černobílého filmu, a klidně by tam mohl bydlet Dracula. Jenže tuto budovu postavili z fádnic žlutých cihel a nikde v ní neviděla ani náznak starých oprýskaných kamenných kvádrů. Žádné věže, hradby ani padací most. Chyběla tu i zvonička s netopýry poletujícími kolem. Jen velká budova ve tvaru obdélníku, se starou břidlicovou střechou, tlustými okenními tabulkami a černými okenicemi, které vlastně ani nikdo nikdy nezavíral.

Via vešla do stínu domu a okamžitě ucítila, jak ji svírá v náručí a vítá, zatímco hopsala po žulových schodech. Nad čelními dveřmi visela dřevěná deska, do které kdysi dávno nějaký pacient vyryl slovo *HOPE* – naděje. Via zašeptala tajné heslo do hradu plného monster *EPOH* – stejné slovo pozpátku.

V rukách svírala talíř; ne nějaký laciný papírový, ale jeden z těch se vzorem zářivých slunečnic z jejich skříněk, který ladil se závěsy a ubrusy v kuchyni. Připravila babičce oběd – sendvič z žitné mouky s játrovou paštikou. Vie připadala játrová paštika nechutná, ale babička ji milovala. Via přidala do sendviče víc hořčice, protože v jejích očích se nejednalo o obyčejnou hořčici, ale o kouzelný lektvar, který zaháněl monstra,

chránil babičku a nedovoľoval vlkodlakům a upírům se k ní přiblížit. Umístila sendvič do středu talíře, obložila ho nakládanou zeleninou, přidala pár hranolek a nakonec ho přikryla kuchyňskou folií, aby neokoral. Věděla, že udělá babičce radost a ta nebude šetřit chválou, jak pozorná Via je.

Sevřela talíř v jedné ruce a druhou zatlačila na dveře. Vstoupila do prostoru recepcy, kterému tu běžně říkali společenská místnost, a spatřila dlaždicovou podlahu, několik běhounů, krb a dvě pohodlné pohovky. Srdce domu tvořilo přízemí. Ze společenské místnosti vedla jedna chodba doleva, druhá doprava a přímo naproti vstupním dveřím bylo schodiště. Pravá chodba směřovala ke kancelářím a dubovému salóнку, kde se organizovala různá setkání a schůze. Levé křídlo skrývalo denní místnost, kam se docházelo na tvůrčí činnosti a kde neustále běžela televize; pak následovala čítárna se slušnou zásobou knih a výtvarných pomůcek a na konci chodby byla umístěna jídelna a kuchyně. Pacienti se střídali ve službách v kuchyni: šlehali bramborovou kaši, drhli hrnce a pánve a obsluhovali svoje spolubydlící během jídla.

První patro zabíraly takzvané apartmány, jak jim říkali zaměstnanci a babička, i když se v podstatě jednalo o pokoje nemocničního typu. Patro bylo rozdělené na dvě části, které nesly označení sekce 2 východ, sekce 2 západ. Jednalo se o dvacet jednolůžkových pokojů, na každé straně deset, se sesternou uprostřed.

Dveře do suterénu se nacházely nalevo od schodiště do prvního patra. Via ještě nikdy do suterénu nezavítala. Zde byly umístěny technické místnosti a bojler. Babička říkala, že tento prostor slouží jako sklad a k ničemu jinému se nehodí.

Vlevo na stěně visela nejnovější fotografie se všemi zaměstnanci, jak stojí před tou starou žlutou budovou, babička uprostřed, drobná postava v modré teplákové soupravě, kolem které se všechno točí: slunce v galaxii Domova na kopci.

Vtom se otevře okno mezi společenskou místností a hlavní kanceláří.

„Dobré odpoledne, slečno Evelíno,“ pozdravila Via pohotově a chodbou se nesl její veselý hlas. Děti jinak do Domova nemohly a Via spolu s bratrem Erikem byli jedinou příležitostnou výjimkou z tohoto pravidla; pokud tedy získali svolení od slečny Evelíny.

Evelína Bookerová byla 180 centimetrů vysoká a měla postavu ragbisty. Nosila kudrnatou rezatou paruku, která jí často sklouzávala na jednu stranu. Via a Erik jí přezdívali slečna Zlevelína.

Via se na ni podívala a přemýšlela, co za netvora se v ní asi skrývá a jestli by na ni fungoval hořčičný lektvar.

Slečna Evelína se na ni přes okno zamračila tak, až se obě její silně namalovaná obočí téměř setkala uprostřed čela.

Měňavec, pomyslela si Via. *Určitě je měňavec.*

„Doktorka Hildrethová je zrovna u případu,“ řekla a oknem pronikl oblak cigaretového kouře.

„Já vím,“ odvětila Via. Byla sobota, což měla babička volno, ale po několikaminutovém telefonátu s doktorem Hutchinsonem, kdy se pokoušela ho uklidnit, slíbila, že hned přijede a postará se o ten případ sama.

„Jenže vyrazila tak rychle, že se ani nenasnídala, a ani si nevzala oběd. Napadlo mě, že jí přinesu sendvič,“ vysvětlila Via a usmála se na slečnu Evelínu. Babička měla často tolik práce, že se zapomínala najíst, a Via si o ni dělala starost – babička vždy kladla práci v Domově na první místo a myslela si, že vydrží celý den s odstátou kávou a cigaretami.

„Nech mi to tady a já se postarám, aby si to vyzvedla,“ přikázala slečna Evelína a podezíravě se zadívala na talíř a sendvič. Via skousla pocít zklamání z toho, že nebude moci předat sendvič babičce osobně, a s úsměvem prostrčila talíř okénkem.

Vtom vstoupil do společenské místnosti Tom s divoce rozčuchanými dlouhými vlasy a zahlaholil: „Fialka je modrá kytka, jakpak se má tahle dívka?“ Patřil k pacientům, u kterých babička používala označení „otáčivé dveře“; Via si ho nepamatovala jinak než jako klienta, který opakovaně Domov opouštěl, aby se do něho vždy po čase zase vrátil.

„Mám se dobře, Tome,“ zašvitořila Via rozpustile. „A co ty? Jak se dneska máš?“

„Ále, mě dneska všechno svědí,“ odvětil a začal se škrábat na ruce. „Strašně, strašně svědí.“ Rozepnul si košili a odhalil tak tmavě chlupatou hrud. Zatímco se na ní škrábal, zrychleně oddechoval.

Vlkodlak, pomyslela si Via. Bez debaty.

Tom odhodil košili na podlahu a pustil se do rozepínání kalhot.

„Počkat, počkat,“ ozvalo se a v místnosti se objevil jeden ze zřízenců jménem Sam. Krk měl zrovna tak tlustý jako Viin pas. „Oblečení si necháme. Nechceme přece slečnu Evelínu moc rozparádit.“

Slečna Evelína se zamračila a prudce přibouchla okénko.

Via se usmála, rozloučila se a zamířila k východu z Domova, zatímco Tom dál povykoval, že ho všechno strašně svědí. Zaslechla, jak mu Sam vyhrožuje, že pokud si na sobě nenechá oblečení, nedostane z kuchyně sušenku.

Ať už byl Tom vlkodlak, nebo ne, Via ho měla i tak ráda. Babička ho párkrát přivedla k nim domů a Via s ním hrála dámu.

„Babiččini tuláci,“ přezdívali jim Via a Erik a mysleli tím každého, koho babička přivedla k nim domů – pacienty, kteří se ještě nemohli vrátit do normálního světa. Někteří zaměstnanci Domova je považovali za ztracené případy.

Jednou babička přivedla muže s jizvami po obvodu hlavy, který neměl krátkodobou paměť. Museli jste se mu neustále

představovat a připomínat mu, že se už nasnídal. „A ty seš kdo?“ ptal se pokaždé, když uviděl Viu.

„Pořád jen Violeta,“ odpovídala.

Mary D., žena s kudrnatými rezatými vlasy, dětem vykládala, že se už téměř stokrát reinkarovala a živě si pamatuje každý svůj život a smrt. (*Jednou jsem byla Johanka z Arku – umíte si vůbec, děti, představit tu bolest, když mě pálili na hranici?*)

Také se setkali s tichou ženou s rozčuchanými vlasy a zapadlými očima, která se rozplakala pokaždé, když na ni děti promluvíly. Erik a Via jí říkali uplakaná paní.

Někdy k nim tito hosté přišli jen na jídlo, jindy u nich strávili jednu či dvě noci. Občas dokonce zůstali na několik týdnů, spali v pokoji pro hosty, rachotili po domě jako duchové v nemocničních pyžamech a trávili hodiny a hodiny v suterénu, kde babička testovala jejich paměť a kognitivní schopnosti a kde se je zároveň pokoušela i léčit. Nalila jim čaj, zahrála si s nimi karty, usadila je do ušáku v obývacím pokoji a Via s Erikem jim přinášeli talíře se sušenkami a zdvořile je oslovovali.

Jak se máte? Moc ráda vás poznávám.

„Nemocnice, dokonce i takové úžasné místo, jako je náš Domov, neskýtá blahodárné prostředí. Někdy je potřeba, aby se lidé cítili víc jako doma, a pak se jejich stav zlepší,“ vysvětlovala jim babička. „Musí získat pocit, že patří do rodiny, a pak se uzdraví.“ A přesně taková babička byla; neexistovalo nic, co by neudělala, aby svým pacientům pomohla se uzdravit a vzbudit v nich pocit, že je o ně postaráno.

Viu a jejího bratra tihle tuláci fascinovali. Erik si každého z nich fotil svým polaroidem, samozřejmě tajně a v babiččině nepřítomnosti. Fotografie schovávali v krabici od bot ukryté v hlubinách Erikovy skříně. Ke každému obrázku připínali evidenční kartu, na kterou Via napsala jméno nebo přezdívku a přidala jakékoli podrobnosti, které se jim podařilo zjistit.

Via a Erik té krabici říkali „spis“. Na kartách pak stály věty, jako například:

Mary D. má rezavé vlasy, což krásně ladí s jejím oblíbeným jídlem, toustem s marmeládou. Říká, že když byla kdysi Anna Boleynová a provdala se za krále Jindřicha, tak jedla pořád jen marmeládu. To bylo předtím, než jí stáli hlavu.

V krabici se také ukrýval notýsek s údaji o dalších babiččiných pacientech, které sice nikdy neviděli, ale leccos o nich slyšeli. Sem zaznamenávali všechno to, co zaslechli během telefonních rozhovorů s doktorem Hutchinsonem, druhým psychiatrem v Domově, který se pak zpravidla stavil na sklenku ginu z nejnovějších babiččiných zásob. Kdykoli babička hovořila s doktorem Hutchinsonem o pacientech, používala z jejich jmen jen iniciály. Via občas ráda listovala notýskem a snažila se přijít na to, jestli někdo z těch lidí, o kterých něco slyšela, patřil k babiččiným tulákům.

Zrovna minulý týden si šla tajně poslechnout, o čem si babička a doktor Hutchins povídají nad sklenkou ginu s tonikem na malé kamenné terase vzadu na zahradě. Via se přikrčila a schovala se za rohem domu.

„Šarže 179,“ pronesla babička. „Já bych řekla, že toho jalovce tam je až moc. Nemyslíš?“

„Mně přijde výborný,“ odpověděl doktor Hutchins, což ale říkal pokaždé, když ochutnával novou várku babiččina domácího ginu. Via uhodla, že ten ubohý muž pravděpodobně nemá gin příliš v lásce. Víc než jednou ho nachytala, jak tajně vylévá obsah skleničky do záhonu, když se babička nedívala.

Doktor Hutchins vypadal nervózněji než jejich pacienti. Měl dlouhý, úzký krk, malou hlavu a řídké vlasy, které mu legračně vyrážely v chumáčích. Vie připomínal tak trochu pštrosa.

Povídali si o počasí, o květinách a pak začali probírat svoje pacienty. Via si vytáhla notýsek.

„D. M. měla krušný týden,“ začal doktor Hutchins. „Vyjela na Sonnyho během dnešní skupiny. Tři chlapi ji museli uklidňovat.“

Sonny byl jedním ze sociálních pracovníků. Měl na starost arteterapii a vypomáhal v hrnčířské dílně. Nechal si narůst obrovský knír a husté licousy. Občas Vie a Erikovi dovolil, aby si něco v dílně vyrobili: malé hrnce, hrnky a popelníky.

Babička zarachotila ledem ve sklenici. Pak uchopila džbánek, co stál na stole mezi nimi, a nalila si další gin s tonikem.

„A pak tu máme její středechní příhodu s H. G.,“ pokračoval doktor.

„Vyprovokoval ji,“ poznamenala babička a zlatým zapalovačem Zippo s vyrytým motýlem si zapálila cigaretu. Na druhé straně zapalovače se vyjímaly její iniciály: *HEH*. Via uslyšela škrtnutí a ucítila plyn ze zapalovače. Babička tvrdila, že kouření je hrozný zlovyk a Via by s ním nikdy neměla začít. Jenže ta milovala vůni cigaretového kouře a plynu v zapalovači. Ale ještě víc milovala babiččin starý zapalovač s motýlem, který se plnil ručně a pravidelně se v něm musel měnit křesací kamínek.

„Je prostě nebezpečná,“ navázal doktor Hutchins. „Já vím, že si myslíš, že děláš pokroky, ale zaměstnanci už začínají pochybovat o tom, jestli je Domov pro ni tím nejlepším místem.“

„Domov je pro ni tím jediným místem,“ odsekla babička, potáhla z cigarety a sledovala, jak se kouř po vydechnutí vznáší. „Prostě jen navýšíme dávku thorazinu.“

„Jenže pokud bude i nadále ohrožovat ostatní...“

„Ale taková je snad naše práce, Thade, nebo ne? Pomáháme těm, kterým už nikdo jiný nedokáže pomoci.“

Ano, pomyslela si Via. *Ano!* Babička je zkrátka divotvůrce. Génus. Proslavila se právě tím, že pomáhala pacientům, se kterými to ostatní vzdali.

Doktor Hutchins si také zapálil a oba se na chvíli odmlčeli.

„A co pacientka S.?“ zeptal se doktor Hutchins. „Všechno klapě, jak má?“

Via dopsala poznámku k D. M. a obrátila list, aby měla prostor pro pacientku S.

„Ale jo,“ odvětila babička. „Vede si vážně moc dobře.“

„A medikace?“ vyptával se doktor Hutchins dál.

„Trochu jsem z nich ubrala.“

„Nějaké halucinace?“

„Nemyslím si. Tedy aspoň ne ty, ke kterým by se přiznala nebo by si jich byla vědoma.“

„Tak to je úžasné, ne?“ poznamenal doktor Hutchins. „Mám na mysli její pokrok. Měla bys být na sebe pyšná. Dala jí přesně to, co potřebuje. Zachránilas ji.“

„Zachránila?“ rozesmála se babička. „No možná. Ale zároveň docházím k přesvědčení, že už nikdy nedokáže vést normální život. Ne po tom všem, co prožila. Musí se na ni dávat pozor. Kdyby snad úřady nebo noviny někdy...“

„Myslíš, že si na to vzpomíná?“ zeptal se. „Na to, co udělala? Odkud přišla?“

Vie se z těch slov naježily chloupky na rukách přesně tak, jak se jí to stávalo při silné bouři.

„Ne,“ odpověděla babička. „A abych řekla pravdu, je to tak i lepší, nemyslíš?“

Oba si usrkli ginu a kostky ledu opět zarachotily. Cigaretový kouř se shlukl do obláčků a vznášel se nad nimi.

Via bedlivě poslouchala a do notýsku připsala: *CO PROVEDLA PACIENTKA S.? Někoho zavraždila???*

Věděla, že se v Domově nacházejí nebezpeční pacienti, lidé, kteří udělali strašné věci, ale ne proto, že by byli tak zlí, ale proto, že byli nemocní. Takhle to říkala babička.

Že by tam drželi skutečného vraha? A babička by ho chránila a opatrovala?

KDO JE PACIENTKA S.??? načmárala velkými písmeny do notýsku.

Cestou přes trávník a příjezdovou cestu k jejich velkému bílému domu, který stál hned naproti Domovu přes silnici, přemýšlela Via o pacientce S. „Kdo to jen může být?“ ptala se nahlas a čekala na odpověď. Někdy se totiž přihodilo, že když položila správnou otázku ve správný okamžik, bůh jí odpovídal.

A když bůh Vie odpověděl, bylo to jako ve snu. Šeptající hlas, který si jen stěží zapamatovala.

Když bůh promluvil, zněl skoro jako Neil Diamond na babiččiných deskách:

Já jsem, povídám.

Via si představovala, že sedí někde nad ní v nebi, sleduje ji a má na sobě těsnou džínovou bundu s korálky podobnou té, ve které pózuje Neil Diamond na obalu koncertního dvojalba *Hot August Night*, jež si babička s oblibou přehrávala. Vlasy má bůh jako lví hřívu a z poodhalené bundy vykukuje chlupatá hrud'

A pak tu byli další bohové a s nimi i další hlasy.

Bohové maličností.

Myši a toustovačů.

Bůh pulců. Bůh kávy, který ji zdravil šeptem každé ráno a jasným bublavým hlasem zval: *Dobré ráno, sluníčko. Pojď, naplň si mnou šálek. Napij se. Babička přece říká, že už na to máš věk. Napij se a povím ti toho víc.*

Ale dnes bohové mlčeli. Via slyšela jen zpěv ptáků a pomalé bzučení včel sbírajících pyl z prvních květů.

Byl zářivý a slunečný jarní den a Via si sedla do houpačky na verandě a začetla se do jedné z babiččinyh knih – *Frankenstein*. Pokaždé když zamířila do babiččiny obrovské knihovny nebo se vydala do malé místní veřejné knihovny v cihlovém domku ve městě, nechala boha knih, aby za ni vybral něco dalšího ke čtení. Tehdy k ní promluvil jemným, tichým hlasem, když prsty prozkoumávala hřbety knih. *Tato*, napověděl jí. Pak celý text přečetla, i když ji vůbec nezajímal. Naučila se totiž, že i ta nejnudnější kniha v sobě skrývá poselství určené jen pro ni. Šlo jen o to, takové poselství v knize objevit. Jenže v případě *Frankensteina* se jí zmocnil pocit, že tohle dílo bylo napsáno právě pro ni. Toto zjištění ji naplnilo vzrušením a nevídanou energií.

Některé pasáže přečetla opakovaně, a dokonce si je podtrhla tužkou, aby si je mohla opsat, až bude jako vždy po přečtení nějaké knihy sepisovat záznam o četbě pro babičku:

Pomyšlení na první úspěchy mě pohánělo vpřed jako prudký vítr. Život a smrt mi připadaly jako toužené hranice, kterými musím nejprve proniknout, abych pak náš temný svět ozářil proudem světla.

Houpala se a četla. Skříp, skříp, skříp, vrzala houpačka s takovou pravidelností, až to připomínalo rytmus písně – *proudem světla, proudem světla, proudem světla* –, zavřela oči, aby se do toho nápěvu lépe zaposlouchala.

A tehdy zaslechla, jak kdosi volá její jméno. Nejprve zdáli, ale pak blíž a blíž. Hlasitěji, naléhavěji: *Vio, Vio, VIO!*

Otevřela oči a uviděla svého bratra. Polonahý utíkal po příjezdové cestě a v náručí opatrně svíral svoje červené tričko, ve kterém měl cosi zabaleného. Rychle přiběhl k verandě a podíval se na ni svými uplakanýma očima ve tváři ušpiněné od bláta smíchaného se slzami. Kdykoli Via spatřila svého

malého bratra bez trika, vyvstal jí před očima děsivý obraz hladovějícího dítěte ze stránek *National Geographic*: hlavu měl totiž na svoje hubené bílé tělo příliš velkou a žebra mu vystupovala tak, že byste je mohli spočítat podobně jako destičky na xylofonu.

Podkolenky se žlutým proužkem nahoře měl vytažené skoro až ke kostnatým kolenům a špičky modrých tenisek byly od neustálého nošení celé odřené. Namísto klasických krátkých kalhot nosil džíny značky Toughskins se zkrácenými nohaviciemi. Jeho šíleně zacuchané hnědé vlasy mu na hlavě naskakovaly jako podivné hnízdo na větvi. Po dlouhé vermontské zimě byla jeho pleť bledá jako vnitřek brambory.

„Co se stalo?“ zeptala se Via, odložila knihu vedle sebe na houpáčku a postavila se.

„Králíček,“ vysoukal ze sebe, přitiskl ušpiněný uzlíček ke hrudi a malinko nadzvedl jeho cíp, aby mohla Via zahlédnout hnědý kožíšek toho tvorečka. „Je zraněný,“ vysvětlil Erik a hlas se mu přitom zlomil. „Myslím... myslím, že asi umřel.“

Erik vždy zachraňoval zvířata: toulavé kočky, sviště z psí tlamy, nespočetně myši a krysy, které používala babička ke svým pokusům v suterénu – hlodavců, kteří už pro stáří nemůžou běhat v bludištích a přestávají reagovat na laskominy a mírné elektrické šoky. Erik vždy těžce nesl přítomnost zvířat v suterénu, a jedno dokonce i osvobodil – velkou bílou krysu, o které si babička pomyslela, že patrně utekla sama, a která teď žila kdesi v jejich domě a občas se i ukázala; nikdy ji už nechytily.

Z Erikova pokoje se stala kuriózní zoologická zahrada plná akvárií a kovových klecí. Měl tam úplné město plastových trubek, které propojovaly jednotlivé klece s myšmi při běhu v tréninkových kolech nebo stavbě hnízd mezi kartóny a novinami. Jeho pokoj byl vždy cítit pilinami, vojtěškou a močí. Babička tuhle Erikovu soukromou zoo nejen tolerovala, ale

zdálo se, že ji něco takového přímo těší; dokonce snad byla na Erika i hrdá. „Se zvířaty to umíš,“ říkala mu s úsměvem. „Vnímají tvoji něhu a laskavost.“

O zvířatech věděl zkrátka všechno: jejich latinské názvy a k jaké čeledi, rodu a druhu patří. Za svého hrdinu považoval Charlese Darwina a tvrdil, že až vyroste, bude cestovat po světě a studovat zvířata zrovna jako on.

Via seskočila ze schodů verandy. „Podíváme se na něho,“ oznámila.

„A babička tady není?“ zeptal se Erik s nadějí v hlase. I když byla doktorkou pro lidi (a to ještě ke všemu psychiatrickou), dokázala babička se zraněnými zvířaty hotové zázraky. Ošetřila zlomeniny, zašila rány a občas zvládla i menší operace. Také dokázala poznat, kdy už zvířeti nemohli pomoci, a pak jeho trápení ukončila malou injekcí nebo kusem látky napuštěné chloroformem.

„Ne. Musela odejít do Domova.“

Via nadzvedla okraj červeného trika a položila ruku na králíka. Jakmile se ho dotkla, škulb sebou. Nedokázala říct, odkud se na triku bere tolik krve, ale na takové tělíčko to bylo patrně hodně. Zvedla oči a podívala se do bratrovy ustarané tváře.

„Starej Mac mu zabil mámu. Střelil ji tou svou puškou. Vystřelil i tady na toho ušáka, ale ten ještě zmizel do křoví, kde jsem ho chytil,“ vysvětlil Erik a kousl se do rtu, jak se mu z očí vyhrnuly další slzy. „Mac sem asi teď jde, aby dokončil, co začal.“ Otočil prudce hlavu a podíval se na příjezdovou cestu, silnici, obrovskou plochu trávníku a zahrady obklopující Domov. A skutečně. Mac si to mířil přímo k nim. Shrbená postava připomínající strašáka do zelí, se širokým slamákem a světle hnědými pracovními kalhotami se k nim blížila s puškou v ruce. Via nikdy nepochopila, proč babička dovolila správci Domova pro duševně choré, aby se kolem procházel s nabitou

puškou. Ale jak babička s oblibou zdůrazňovala, tento Domov není jen nějaký obyčejný blázinec.

„To, o co se tady snažíme,“ podotýkala neustále, „je něco revolučního.“ Via se zadívala na starého Maca, který se sám kdysi v Domově léčil, a když zjistila, že jde skutečně k nim, rozbušilo se jí při vzpomínce na slovo *revoluční* srdce a v ústech jí vyschlo.

„Vezmi toho králíka do kuchyně,“ poručila bratrovi. „Dělej!“

„A co Mac?“ zeptal se a s divokým výrazem v očích polkl.

„Já se o něho postarám. Neboj.“

Erik zakryl králíčka a vyběhl po schodech na verandu, kde za okamžik zmizel za otevřenými dveřmi v domě.

Via zatím stála a čekala s rukama v bok. Dívala se, jak k ní starý Mac přichází, svírá pušku a čelisti pohybuje do stran, jako by žvýkal něco hodně tuhého.

„Můžu vám nějak pomoci, pane MacDermote?“ zeptala se, když se ocitl na doslech.

„Tihle králíci ničí celou zeleninovou zahradu. Nenechali ani kousek špenátu a salátu,“ odpověděl. Mluvil pomalu a trochu přitom mumlal, jako by mu slova těžkla v ústech. *Léky*, napadlo Viu. Většina pacientů v Domově brala nějaké léky. Občas kvůli nim legračně chodili a nedokázali dobře artikulovat.

Mac měl vysokou postavu a z tváře ošlehané větrem hleděly ledově modré oči. Neustále si olizoval rty, takže je měl celé popraskané.

„Ře... řek... řekni svému bratrovi, ať to zvíře vezme ven. Do domu nepatří.“

Postoupil o další krok, ale Via se ani nepohnula. Stála přímo uprostřed vydlážděné cesty jako zátaras na silnici.

Bylo jí třináct a na svůj věk docela hodně vyrostla. Přesto jen stěží dosahovala mužových ramen. Babička jí pořád připomínala, ať se nehrbí, ale stojí zpříma a hrdě; no a přesně to teď i dělala.

„Pane MacDermote, jsem si jistá, že pokud si promluvíte s mojí babičkou, zjistíte, že u nás doma zvířata klidně můžou být. Můj bratr jich k nám přináší spoustu a babička ho v tom jen podporuje.“

„I teď?“

„Jděte a zeptejte se jí sám. Nebo jestli chcete, skočím dovnitř a zavolám do Domova, aby přišla domů. Akorát si myslím, že má teď hodně práce, takže z toho nebude příliš nadšená.“

Zamračil se na ni, bělavým jazykem si olízl suché rty a sevrhl pušku. „Počítej, že se o tom dozví,“ pronesl.

„Ano, pane,“ odvětila Via a věnovala mu široký úsměv podobný tomu přihlouplému emotikonu s nápisem *Hezký den* na hrnku, který babička dostala jako dárek od jednoho ze svých pacientů a občas se z něho i napila.

„Tohle není správné,“ poznamenal a otočil se k odchodu. „Držet divoké tvory v zajetí.“

Starý Mac pomalu odcházel po příjezdové cestě, potěžkával svoji zbraň a neustále si pro sebe cosi brblal.

Via vešla do domu a okamžitě ucítila na bosých nohou chlad od dlaždic na podlaze v předsíni. Pro jistotu zabezpečila dveře záklopkou. Počkala, až oči přivyknou šeru, a pak se rozhlédla po zdech obložených ořechovými panely. Napravo se nacházely francouzské dveře vedoucí do obývacího pokoje a nalevo stál krb a točité schodiště. Dům byl cítit prachem, starými knihami a leštěnkou na nábytek s citronovou vůní.

Zaslechla, jak někdo cosi tiše mumlá v kuchyni. Někdy si Erik se zvířaty povídal a odpovídal za ně změněným hlasem. Byl v tom skutečně hodně dobrý. Via si říkala, že možná až Erik vyrostе, bude namlouvat animáky, *Sezame, otevři se* nebo něco takového. Dokázal by skvěle namluvit Bugse Bunnyho. Úplně ho slyšela: „*Tak jak je?*“

„Eriku?“ zavolala. „Jseš v kuchyni?“

„Jo,“ vzlykl a hned poté zaslechla pištivý králíčí hlásek: „Tolik se bojím.“

Via se rozběhla po chodbě.

Oknem nad dřezem svítilo slunce. Na kuchyňské lince syčel tlakový hrnec – k večeři totiž měli mít hovězí v housce – a celou místností prostupovala vůně kořeněné tomatové omáčky s masem. Babička dokonce připravila i moučník, smetanové parfety, které nechala vychladnout v ledničce.

Erik stále tiskl králíčka ve svém triku.

Via sklidila všechno ze stolu, stáhla ubrus se slunečnicemi a položila místo něj čistou utěrku. „Polož ho sem, ať se na něho podíváme,“ vyzvala Erika.

„Zachraň ho,“ pronesl Erik, když pokládal králíčka na stůl. „Prosím!“

Via se opatrně dotkla zraněného zvířete. Obrátila ho a rychle vyšetřila. Nezdálo se, že by náboj poškodil nějaký orgán, jen škrábl kůži u levé zadní nohy. Králík se ani nehnul, ale velmi rychle dýchal. „Myslím, že je v šoku,“ pronesla Via.

„Je to špatné?“ zeptal se Erik.

Kousla se do rtu. „Někdy se stává, že když člověk utrpí šok, přestane mu bít srdce.“

„Zabraň tomu,“ zaúpěl Erik.

„Vím, co udělám,“ řekla Via a prudce se od svého stále do půl pasu nahého bratra obrátila. Vyběhla zpátky na chodbu a zamířila k uzavřené verandě, které babička říkala sluneční pokoj. Zde hrávali hry, tvořili a taky tu skladovali všelijaké podivné věci, pro které se nenašlo lepší místo. A právě tady babička vyráběla svůj gin.

V rohu místnosti stál na těžkém stole destilační přístroj: zvláštní spleť bronzových a skleněných zkumavek, lahvíček a hořáků. Babička se vydala na nekonečnou cestu, jejímž cílem byla dokonale vypálená šarže ginu. Jeden z hořáků

plápolal a destilační přístroj tiše bublal. Ve vzduchu se vznášel nakyslý nemocniční zápach.

Via se otočila a přešla k policím, kde našla to, co hledala: tábornickou lampu na baterii, kterou používali při výpadcích proudu. Sundala ji a vyjmula z ní šestivoltovou baterii. Pak chvíli šátrala v košíku plném všech možných zbytečností, až z něho vytáhla kousky drátu.

„Co to děláš?“ podivil se Erik, když se vrátila s baterií a dráty do kuchyně. Králíček se pod jeho rukou ani nepohnul a oči měl zavřené.

„Musíme mu nahodit srdce. Dáme mu elektrický šok.“

Erik se zatvářil zmateně.

„Věř mi. Tělo má svůj vlastní elektrický obvod, chápeš? Babička to vysvětlovala aspoň tisíckrát. Všechno je navzájem spojené: mozek, nervy, všechno. Proto nám tluč srdce, jasný? A víš, co dělají na pohotovosti? Jak používají taková ta pádla, aby probudili lidi zpět k životu? Tak to prostě je.“

Olízla si rty a přitiskla dva dráty na velkou šestivoltovou baterii z tábornické lampy. Vzpomínala na všechny babiččiny přednášky o obvodech a elektřině i na to, jak jednou rozsvítila žárovku za použití brambory, hřebíků a drátu.

Babička se jednou zmínila, že lidským tělem probíhá tolik elektřiny, že by jí rozsvítila baterku.

A Via samozřejmě myslela na Frankensteina. Ne na knihu, kterou četla, ale na filmové zpracování. Na Borise Karloffa probouzejícího se k životu v laboratoři doktora Frankensteina.

Tato scéna patří z celého filmu k jejím nejoblíbenějším. Venku zuří bouře, doktor Frankenstein zvedá stůl s monstrem výš a výš, aby umožnil blesku udeřit a jedním velkým výbojem přivést toho zvláštního tvora k životu. Pak se stůl snese zpátky a on vidí nepatrný pohyb ruky: žije, žije, žije!

„Vůbec necítím tlukot srdce,“ ozval se Erik.

Via přikývla a opatrně položila ruce na králíčí hrudí.

„Umřel?“

„Možná ne navždy,“ odpověděla Via. Pod rukama cítila teplo zvířecího těla. Měla pocit, že dýchá a nepatrně sebou škube. Chtěla, aby jí Erik věřil; věřil, že má moc zachraňovat. „Přivedeme ho zpět.“

„Určitě? Jseš si jistá, že už umřel?“ zeptal se Erik a pohupoval se dopředu a dozadu. Vypadal najednou menší, než byl.

„Jasně že jsem si jistá,“ odsekla Via, „tak a teď odstup.“

Kousl se do rtu a znovu začal plakat. Podívala se na něho a zmocnil se jí pocit viny. Jak jen mohla být tak zlá? Co to je za sestru?

Obrátila se ke králíkovi a přitiskla dráty napojené na baterii k jeho hrudi.

„Probud' se,“ pronesla. „Vrať se k nám.“

Jako na povel pozvedl králík hlavu a lehce poposkočil.

„Žije,“ vydechla Via.

Erik vypísl radostí a oběma rukama ji těsně objal. „Já to věděl, já věděl, že to dokážeš,“ volal.

Vtom zaskřípěly vstupní dveře a s bouchnutím se zavřely.

V předsíni se ozvaly kroky. Mířily přímo k nim.

„Starej Mac,“ zašeptal Erik a vytřeštil oči hrůzou.

Boží pomocník: Pravdivý příběh Domova na kopci

napsala Julie Tetreaultová
vydavatelství Temná zákoutí, 1980

V sedmdesátých letech se Domov na kopci považoval za jednu z nejlepších psychiatrických léčeben v Nové Anglii.

Se svými padesáti akry na výšině v městečku Fayeville ve státě Vermont poskytoval péči ne více než dvaceti pacientům, a to v prostředí, které se spíš podobalo venkovskému sídlu než léčebně.

Domov se skládal z pěti budov. Ředitel bydlel v bílém dřevěném domě postaveném v klasicistním stylu, s velkou verandou a zdobenými dřevěnými sloupy. Stáje, ve kterých se padesát let už žádní koně nechovali, se přestavěly na obrovské výtvarné studio pro pacienty, doplněné o keramickou dílnu a pec. Vedle stájí se nacházela stodola, čerstvě natřená na červenou, kde se skladovalo nářadí na opravy a práci na zahradě. Zde stála i dodávka pro přepravu pacientů během terapeutických výletů do terénu. Z bývalé kočárovny byl nyní byt pro vedoucího kanceláře. A pak tu samozřejmě byl samotný Domov: impozantní jednopatrový dům postavený ze žlutých cihel, s obrovskými okny a okenicemi a ostře se svažující břidlicovou střechou. Na východ od Domova se rozprostírala rozlehlá zahrada, kam pacienti odcházeli za dobrého počasí pracovat a velkou měrou tak přispívali k doplňování zásob v kuchyni. Zaměstnanci Domova pevně věřili v léčivou sílu

čerstvého vzduchu, slunečních paprsků a dobře vykonané celodenní práce.

Domov byl postaven v roce 1863 jako nemocnice pro vojáky bojující v občanské válce, které posílali zmrzačené a s infekcemi nebo tyfem z polních nemocnic domů. Na přelomu století se nemocnice proměnila v sanatorium pro pacienty s tuberkulózou, kterým nabízelo léčbu klidem a čerstvým vermontským vzduchem. Pozemky Domova obklopovala úchvatná krajina, a hlavní budova se dokonce dostala na seznam národních historických památek.

Za pomoci holistického a humanistického přístupu vedl Domov pacienty k tomu, aby „objevili, kdo ve skutečnosti jsou, uzdravili všechny části svojí duše a naplnili tak svůj opravdový lidský potenciál“, a to s využitím pečlivě zpracovaného programu individuální i skupinové terapie, meditace, výtvarné a řemeslné činnosti, cvičení, hudby a práce na zahradě. Pacienti pracující v keramické dílně vytvářeli rozličné výrobky (hrnky, misky, talíře a vázy), které se pak prodávaly v místních galeriích a na tržistiích. Každý takový výrobek se pyšnil názvem Domova vyhotoveným v nazeleňalé glazuře a v domácnostech po celé Nové Anglii se na dně talířů a hrnků vyjímal znak Domova na kopci, ceněný mezi sběrateli.

V Domově se léčili nejen ti movitější, ale i ti, kteří by si podobné zařízení nemohli dovolit, či dokonce pacienti považovaní v jiných institucích podobného druhu za „ztracené případy“. Zdálo se, že místní terapeutický přístup, byť působil ze začátku radikálně, přece jen zafungoval. Stav většiny pacientů v Domově se nejen zlepšil, ale někteří z něho odcházeli s nově nabytými dovednostmi, které jim pomáhaly v okolním světě prospívat.

Ze všech koutů přijížděli lékaři a ředitelé z ústavů podobného zařazení, aby na vlastní oči viděli práci Domova.

V novinách a časopisech se objevovaly články popisující tento inovativní přístup a míru úspěchu.

Okolní svět vnímal pracovníky Domova jako průkopníky. Bylo to místo zázraků a naděje pro ty, kteří ji už dávno ztratili.

Za všemi těmi divy stála jedna žena, ředitelka Domova doktorka Helena Hildrethová. V ústavu pracovala téměř třicet let, z toho patnáct strávila na pozici ředitelky. Navzdory svojí malé postavě a na poměry sedmdesátých let i pokročilému důchodovému věku představovala skutečnou průkopnici na poli psychiatrie.

„Musíme mít vždy na paměti,“ napsala v jednom odborném článku pro *American Journal of Psychiatry*, „že neléčíme tu danou nemoc, ale konkrétní lidi. Úkolem nás, lékařů, je vnímat pacienta holisticky a nezůstat jen v rovině symptomů. Především se musíme sami sebe ptát: Jaký největší potenciál má tento člověk? A jak mu mohu pomoci ho naplnit?“

Lizzy

19. srpna 2019

Ve čtyři ráno jsem se v posteli prudce posadila, povlečení propocené, a zaposlouchala se do zvuků močálu. Něco mě probudilo. Zachytila jsem ještě doznívání toho zvláštního zvuku – jakýsi chrčivý nářek –, který mě vytrhl ze spaní. Byla jsem rozespálá a nedokázala určit, co je skutečnost a co ještě sen.

Zase jsem měla noční můru.

Zase se mi zdálo o ní.

Rozhlédla jsem se, uvědomila si, kde jsem, a pomalu a klidně se nadechla.

Byla jsem ve svojí dodávce, v posteli, kde jsem spala pokaždé, když jsem byla na cestách. Tentokrát jsem zaparkovala u okraje močálu. Byla jsem sama.

Ujistila jsem se, že mám u sebe svůj malý revolver Smith & Wesson ráže .38. Ležel v pouzdru na polici vedle postele. Dotkla jsem se ho a cítila se hned o poznání klidněji.

Včerejšek jsem strávila v malém kovovém člunu a s pomocí jednoho z místních obyvatel jménem Cyprus jsem prozkoumala močál. Pátrala jsem po močálové přišěře z ostrova Honey Island – mělo se jednat o tvora, který podle vyprávění měří přes dva metry, chodí vzpřímeně a tělo mu pokrývá hustý kožich. Barva se liší podle toho, kdo vám o něm vypráví – někteří říkali, že je hnědý, jiní zrzavý, další šedý či stříbrný. Podle stop musí mít místo nohou blány. Několik lidí dokonce tvrdilo, že mu ve tmě rudě září oči.

Byla jsem u močálu už třetí den a nahrávala si rozhovory s místními obyvateli, kteří mi o té příšeře vyprávěli. Podařilo se mi také obstarat slušné nahrávky zvuků z močálu. Pořádila jsem skvělé snímky aligátorů, ibisa, divokých prasat, nutrií a mývalů. Na močálovou příšeru jsem ale nikde nenarazila. Teď jsem však ležela na posteli v dodávce s otevřenými okny a poslouchala skřehotání nočních ptáků, šplouchání vody a zvláštní trylkovitý zvuk.

V plicích jsem cítila těžký, vlhký a hustý vzduch.

Znovu jsem to zaslechla, ten zvuk, který mě probudil: vzdálené zavrčení.

Aligátor? Prase?

Nebo snad ta příšera? Nehýbala jsem se, jenom poslouchala. Pak jsem se natáhla po digitálním záznamníku, mikrofonu a sluchátkách.

Nocování v dodávce má tu výhodu, že když něco potřebujete, stačí jen natáhnout ruku – vždy jste krok, nanejvýš dva od té dané věci. A navíc jsem si pravidelně připravovala svoje nahrávací nádobíčko hned vedle postele.

Nasadila jsem si sluchátka a zapnula mikrofon a záznamník. Zadržela jsem dech a napjatě poslouchala, jestli se náhodou znovu nezve to zvláštní zavrčení. Odsunula jsem záclonku a vykoukla do hvězdnaté noci.

Vstala jsem z postele, a zatímco jsem stále jednou rukou držela veškeré nahrávací vybavení, popadla jsem tou druhou lampu a pro jistotu i svůj malý revolver. Udělala jsem dva kroky ke dveřím a odsunula je. Hned jsem na tváři ucítila vlhký vzduch. Vykročila jsem do tmy a zamířila k vodě. Cypřiše obalené tilandsií mě vítaly jako vojáci na hlídce v obnošených přízračných uniformách. Všude kolem se ozývaly žáby a cvrčci. Někde něco skočilo do vody. Vzduchem se nesl pach čehosi shnilého, téměř pravěkého, jako by se tu setkala smrt se životem. Přikradla jsem se o něco blíž; podél okraje močálu se

ploužil jakýsi stín; přestala jsem dýchat, namířila lampu a zahlédla aligátora, jak klouže zpátky do poloslané zelené vody. Ponořil se až po oči, které se na mě upřeně zadívaly.

Erik by tohle zbožňoval, pomyslela jsem si a opětovala aligátorův pohled.

Jenže Erik žil daleko odsud.

A kromě toho to už nebyl ten starý dobrý Erik.

„Kdepak Erik,“ prohodila jsem bezmyšlenkovitě a nechtěně tak nahrála svůj vlastní hlas.

Pitomče!

Aligátor se potopil a odplaval.

Po tom, co se tehdy stalo, jsme si změnili jména. Erik se rozhodl pro Charlese (po svém hrdinovi Charlesi Darwinovi). Jenže když vyrostl, nestal se ani přírodovědcem, ani veterinářem, a dokonce ani pracovníkem zoo, jak jsme si vždy všichni mysleli. Odstěhoval se do Iowy a živil se jako prodejce aut. Má řídké vlasy, hodně přibral v pase a trpí vysokým tlakem (důsledek velkého množství piva a jídla z fastfoodů). Jedna dcera je na vysoké, druhá ještě na střední. Jeho manželka se jmenuje Cricket (vážně, věřte, nebo ne) a mají se moc rádi. Bydlí v modrém domě ve stylu ranče v jedné slepé ulici, kde znají všechny své sousedy, pořádají společné večeře a grilují na zahradě za domem. Nenavštěvovala jsem ho tam ráda, měla jsem pocit, jako by vystupovali v nějakém sitcomu; jenže vzhledem k tomu, čím jsme si prošli, si můj bratr zaslouží klidný a spokojený život. Erikovi, totiž Charlesovi..., pořád na něho myslím pod jeho skutečným jménem, jsem to přála. Erik mu slušel mnohem víc než Charles nebo *Chuck*, jak mu ta jeho Cricket občas říká. Zní mi to, jako by byl kus sekané nebo nějaká chlupatá havěť, co ničí zahrady.

To já jsem si pro sebe vybrala jméno Lizzy. Rozhodla jsem se pro něj kvůli babičce, jejíž druhé jméno bylo Elizabeth, a já cítila, že jí toho tolik dlužím, že jsem chtěla aspoň část z ní

mít stále u sebe. Samozřejmě jsem potřebovala také příjmení. Zvolila jsem Shelleyová, kvůli komu asi, no kvůli Mary Shelleyové, pochopitelně.

Takže je ze mě teď Lizzy Shelleyová. Je mi padesát tři a vlasy mi začínají šedivět. A živím se tím, že honím monstra.

Mám blog a v současné době i populární podcast, který jsem pojmenovala po svém projektu z dětství: *Kniha monster*. Stala jsem se členkou výrobního štábu poslední řady seriálu *Monstra mezi námi* a vystoupila jsem v dokumentárním filmu *Shadow People*. Přednášela jsem na vysokých školách o roli monster v současné společnosti. Cestovala jsem naší zemí křížem krážem a pátrala po bigfootech, měňavcích, jezerních příšerách, jeskynních skřítcích, upírech, vlkodlacích – zkrátka po všech možných tajuplných tvorech a strašidlech. Denně mi lidé psali do fóra na mém webu a nabízeli pomoc, fotografie, vlastní příběhy o setkáních s monstry zblízka a prosili, abych k nim přijela a všechno řádně prošetřila. Díky reklamě, sponzorům, spolupráci s firmami, televizním pořadům, výnosům z knih a zboží s mojí značkou, které jsem prodávala, jsem si vydělávala tolik, že jsem mohla odjet, kdykoli se mi zachtělo, a podle potřeby se vydat do dalšího města po stopách nového monstra.

Za své poslání jsem považovala povinnost tlumočit jasně a zřetelně jednu zprávu: *Monstra existují a žijí mezi námi*.

Ale příšera z ostrova Honey Island mi doposud neposkytla pro toto tvrzení žádnou oporu. Postupovala jsem podél vody a naslouchala každému zvuku, který mikrofon zachytil; úplná močálová symfonie: další šplouchnutí, kvákání žab, naříkavé houkání dvou sov, cvrčci, co si navzájem třeli nohy a vytvářeli tak svoji pronikavou píseň. Tolik živých tvorů na jednom místě. Znovu jsem zatoužila po tom, aby můj bratr – ne však ten muž, do kterého dospěl, ale ten malý chlapec z mého dětství – stál tady vedle mne a poslouchal jako já.

Šla jsem dál podél okraje močálu a opatrně pohybovala lampou do stran, abych nevylekala nějakého aligátora. Nakonec jsem dorazila k Cyrusovu kovovému člunu zakotvenému u skřípajícího dřevěného mola. Vlezla jsem do něho, usadila se na místě kapitána a čekala. Uši jsem měla nastražené a očima jsem prohledávala tmou, jestli nespatřím nějakou siluetu postavy. Nakonec se nad obzorem objevilo slunce a osvítilo oblohu oranžovou září. Příšera se už neozvala. Přesto jsem si představovala, že tam někde mě sleduje a čeká. O něco později jsem zamířila zpátky k dodávce.

Tohle vozidlo se mi v podstatě stalo druhým domovem a přišlo mě na neuvěřitelný balík peněz; nelitovala jsem ale toho. Byl to Ford Transit se zvýšenou střechou a jedna firma vyrábějící dodávky na zakázku mi z něho udělala stroj na lov monster. Uvnitř mám vyvýšenou postel se spoustou úložného prostoru, kde mám oblečení, vybavení a také malý chemický záchod. Za řidičem se nachází kuchyňka: dvanáctivoltová lednička, dřež s nožní pumpou, která vytlačuje vodu z více jak dvacetilitrového sudu, a odpadem do kbelíku a nakonec i jeden plynový vaříč. Vozím s sebou jeden hrnek na kávu, jeden multifunkční příbor z titanu, jednu misku, talíř, kuchyňský nůž, otvírák na konzervy, vývrtku a menší kastrol. Na cestách se stravuji prostě: ráno instantní ovesná kaše, k obědu a k večeři polévka z plechovky, chilli nebo fazole. Když jsem neměla chuť vařit, zajedla jsem hlad čerstvým ovocem, zeleninou, popřípadě arašídovým máslem a sendvičem.

Místo spolujezdce bylo přestavěné na pracovní plochu se stolem na laptop, skříňkou s přihrádkami a úložným prostorem pro moje nahrávací vybavení. Na střeše se vyjímal dva solární panely a další dva ležely uschované ve speciálním kufru. Ten jsem mohla podle potřeby venku rozevřít. Dále jsem zde měla malý generátor proudu se zabudovanou baterií a na pravé straně stolku měnič frekvencí. Generátor